

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
ἄν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Νοεμβρίου 1928

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 51

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» εἰσέρχεται εἰς τὸ 51^{ον} τῆς ἔτος καὶ γίνεται τακτικᾶ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ. Ἡ δὲ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ αὐξάνει ὡς ἑξῆς: Ἐτησίᾳ, δρ. 100. Ἐξάμηνι, δρ. 55. Τρίμηνι, δρ. 30. Τιμὴ φυλλαδίου, δρ. 2,50.
(Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ ἴδια.)

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πῆρε λοιπὸν τὸν λόρδο καὶ βγήκαν ἔξω, καὶ ἡ Νταίτση πῆγε νὰ τίς περιμέ-
νει στὸ σπίτι τῆς κυρᾶ Τζέννης.

Ἡ καλὴ γυναίκα δὲν ἤξερε ποῖο ἀπ' τὰ δυὸ αἰσθήματα ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς: Ἡ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρίᾳ τοῦ λόρδου, ἢ ἡ λύπη ποὺ θάχανε τὴν ἀγαπημένη «κόρη τῆς»; Σκέφθηκε ὅμως τίς τραγικὰς ὥρες, ποὺ εἶχε περάσει τὸ κορίτσι τίς τελευταῖες αὐτὰς μέρες, καὶ τότε πείσθηκε ὅτι ἕνας χωρισμὸς δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ σ' ἐκεῖνες τίς θλίψεις.

Ἡ Νταίτση ἔβαζε τὸ καλύτερό τῆς φόρεμα καὶ ἡ Τζέννη τὴ βοηθοῦσε νὰ στολιστεῖ. Ἴσως ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἔντυνε τὴν μικρὴ τῆς Βιολέττα!

Καθὼς τὴ φιλοῦσε, τὰ δάκρυα τὴν ἐπνίξαν. Μὰ ἡ Νταίτση ἔδλεπε τώρα τὸ μέλλον ρόδινο καὶ ὑποσχέθηκε στὴ θετὴ τῆς μητέρα, ὅτι δὲ θὰ τὴν ἄφινε πιά νὰ κατοικεῖ μέσα στὴ σκοτεινὴ αὐτὴ φυλακή, ὅπου κόντεψαν νὰ πεθάνουν καὶ οἱ δυὸ τους. Εὐθὺς μόλις ὁ πατέρας τῆς ἔπερνε πίσω τὴν περιουσίᾳ του, θὰ φώναζαν κοντὰ τους καὶ τὸ θεῖο Θωμᾶ καὶ τὴ θεῖα Τζέννη, καὶ δὲ θὰ χωρίζονταν πιά ποτέ τους.

Ἡ Τζέννη δὲν εἶπε

τίποτα. Ἀπομέσα τῆς ὅμως σκέφθηκε ὅτι καὶ αὐτὸ μπορούσε νὰ γίνει μιὰ μέρα. Μήπως χτὲς ἀκόμη τολμοῦσαν νὰ φανταστοῦν τὴ σημερινὴ τους εὐτυχία;

Ὁ λόρδος Ἐρλινκτον γύρισε μαζί με τὸ Θωμᾶ. Τώρα πιά ἦταν ὁλότελα ἐλεύθερος. Ἀποχαιρέτησε τὴ Τζέννη, ἀφοῦ τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἀφοσίωσίν τῆς στὴν κόρη του, καὶ ἡ Νταίτση φίλησε πολλές φορές τὴ μητέρα τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Καλὴ ἀντάμωση!

Ὁ Θωμᾶς τοὺς συνόδευσε ὡς τὴν πόρτα, καὶ κεῖ τοὺς ἀποχαιρέτησε κρύβοντας τὴ συγκίνησή του στὸ ψυχρὸ καὶ σκληρὸ πρόσωπό του.

— Καλὴ ἀντάμωση, θεῖε Θωμᾶ! τοῦ εἶπε ἡ Νταίτση.

Μὰ τότε ὁ γέρος δεσμοφύλακας δὲ μπόρεσε νὰ βαστήξει τὰ δάκρυά του.

Πόσο τρυφερὴ ψυχὴ κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τοῦ γέρου στρατιωτικοῦ!

Τέλος ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσε ἀπὸ πίσω τους, καὶ πατέρας καὶ κόρη βγήκαν ἔξω κρατούμενοι ἀπ' τὸ χέρι καὶ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ μέρα ἦταν ὁμορφὴ καὶ ἔκαμαν ἕναν περίπατο στὴν ὁχθὴ τοῦ Τάμεση.

Μὰ ἐκεῖ ποὺ περνοῦσαν μπροστὰ σ' ἕνα λαϊκὸ ἐστιατόριο, ἡ Νταίτση ἔνοιωσε ξαφνικὰ πὼς πεינוῦσε καὶ τὸ εἶπε χωρὶς νὰ ντραπεῖ. Ὁ λόρδος χαμογέλασε. Παραδεχόταν ὅτι ἡ κόρη του εἶχε δίκιο καὶ ἦταν πολὺ πρακτικὸ κορίτσι.

Μπήκαν μέσα καὶ κάθισαν σ' ἕνα χωριστὸ δωμάτιο, ὅπου τοὺς σερβίρισαν μιὰ ὁμελέττα με ζαμπόνι.

Ἀρχίζε νὰ βραδυάζει, καὶ ὁ λόρδος Ἐρλινκτον κοίταξε ἀπὸ τὰ παράθυρα τὸν Τάμεση καὶ τὸν φωτεινὸ οὐρανό... Στιγμὲς-στιγμὲς ρωτοῦσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀν ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκεῖ-δὰ, μαζί με τὴν κορούλα του, ἐλεύθερος ν' ἀναπνέει τὸν ἀέρα τοῦ Θεοῦ.

Μέσα στίς μεγάλες χαρὲς, πάντα αἰσθάνεται κανεὶς κάποια μελαγχολία. Ὁ λόρδος ἄλλωστε δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τίς τόσες συγκινήσεις του. Ἀλλὰ ἡ Νταίτση μιλοῦσε καὶ γελοῦσε γιὰ δυό, καὶ τὸ γεῦμα αὐτὸ ποὺ ἔπερναν μαζί, θὰ τοὺς ἔμενε ἀξέχαστο.

«Ἡ ἄρρωστη εἶχε καθήσει στὸ γιγάντι...» (Σελ. 415, στ. α').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ο γαλάζιος φιδόγκο

Ο λόρδος Έρλιγκτον βρήκε ένα προσωρινό άσυλο γι' αυτόν και γιὰ τὴν κόρη του, στὸ σπίτι ἐνδὸς γέροντος φίλου του ποὺ ἔμενε στὸ Λονδίνο. Εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὴ φιλοξενία καὶ τὴ χρηματικὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ φίλου, γιατί ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πάρει ὀλόκληρη τὴ χάρη. Εἶχε χαρισθεῖ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἔμενε ἡ ἐξορία κι' ἡ δήμευση τῆς περιουσίας.

Πρὶν φύγει γιὰ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας του, πῆρε τὴν ἄδεια νὰ πάει στὴ Σκωτία, ὅπου ἔμενε ἡ γυναίκα του, καὶ νὰ τὴν πάρει μαζί του.

Τότε μόνον ἔμαθε ἡ Νταίτση τὴν ἀρρώστεια τῆς μαμμῆς της καὶ τὰ δάκρυά της ἔτρεξαν ποτάμι, ὅταν ὁ πατέρας της τῆς διηγήθηκε τὸ τελευταῖο τοῦ ταξίδι στὸ Λονδ.-Λέδεν.

— Πατέρα! εἶπε ὕστερα, ἄρχε μόλις με ἰδεῖ, δὲ θὰ ξαναβρεῖ τὸ λογικὸ της;

Ο λόρδος κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Ὡς εἶναι ἀρχὰ τώρα πιά, κόρη μου, εἶπε. Ἄν σ' ἔδλεπε κείνον τὸν καιρὸ, ὥς ἡ συγκίνησή θάφερνε μιὰν εὐεργετικὴ ἀντίδραση. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε φυσικὰ ἔχεις ἀλλάξει ἀρκετά, Νταίτση, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅταν σὲ εἶδα, συγκινήθηκα ὅχι γιατί σὲ πέρασα γιὰ τὴ Νταίτση, ἀλλὰ γιατί μοῦ θύμιζες τὴ μητέρα σου, ὅταν ἦταν κόρη καὶ τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά.

Ἡ Νταίτση ἔμεινε σκεπτικὴ.

— Πατέρα! εἶπε ὕστερα. Ἦθελα νὰ ἰδῶ τὴ Μπέττη.

— Εὐκόλο εἶναι, παιδί μου. Θὰ τὴν ἰδῇς στὸ Λονδ.-Λέδεν.

— Τότε, ἂς φύγουμε γρήγορα. πατέρα!

Αὐτὴ ἦταν καὶ τοῦ λόρδου ἡ ἐπιθυμία, κι' ἔτσι τὸ ταξίδι αὐτὸ πραγματοποιήθηκε ἀμέσως, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ καιρὸς τους ἦταν μετρημένος.

Ἡ καρδιά τῆς Νταίτσης χτυποῦσε δυνατὰ, ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι, ὅπου ἔμελλε νὰ ξαναβρεῖ τὴ μητέρα της.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ τὸν πατέρα της γιὰ τὴ λαίδη Διάνα, καὶ τώρα ποὺ ἔφτασαν στὸ τέρμα, ἡ συγκίνησή τῆς ἔκοβε τὴ λαλιά.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁ λόρδος Έρλιγκτον δὲ βρῆκε δυσκολίες. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ ὑπηρέτες, ἔτρεξαν νὰνοῖξουν διὰ πλάτα τις πόρτες.

Οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀρρωστητοῦ ἦταν πολὺ καλές: Ἡ μυλαίδη φαίνονταν πολὺ εὐθυμότερη, ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερη ταραγμένη, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν εἶχ' ἐπισκεφθεῖ ὁ ἄντρας της.

Ὅταν ἔφυγε, περιπλανιόταν ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, σὰ νὰ ζητοῦσε κάποιον

καὶ ρωτοῦσε «θὰ γυρίσει;», προσθέτοντας πάντα τις ἴδιες ἀμετάβλητες λέξεις: «Ἄν γυρίσει, θὰ μοῦ φέρει καὶ τὴ Νταίτση μου, μοῦ τὸ ὑποσέθηκε.»

Τὰ μάτια τῆς κόρης γέμισαν δάκρυα ὅταν ἄκουσε τις ἱστορίες αὐτές, ποὺ τῆς ἔδειχναν πόσο τὴν λάτρευε ἡ μητέρα της.

— Ποῦ εἶναι τώρα; ρώτησε.

— Πάντα στὸ σαλόνι της μένει, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοιμάται.

— Νὰ μὴ τὴν ξυπνήσουμε, εἶπε ὁ λόρδος Έρλιγκτον. Νταίτση, κάμε ὑπομονή, θὰ τὴν ἰδεῖς ἀργότερα.

— Ναί, ναί, ἔκαμε ἡ Νταίτση. Ἀλ- λωστε κι' ἐγὼ θέλω νὰ ντυθῶ, πρὶν τὴν ἰδῶ. Ὑπάρχει κανένα δωμάτιο νὰ κάμω τὴν τουαλέττα μου;

Ο λόρδος ἄκουσε μ' ἐκπληξὴ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φρόνιμου κοριτσιοῦ του.

— Μήπως κι' ἔτσι δὲν εἶσαι πολὺ καλά; ρώτησε. Τί ἀνάγκη τώρα γιὰ τουαλέττες;

— Ὅχι, πατέρα! Δὲν εἶμαι καλά ἔτσι. Ἀφισέ με κι' ἔχω τὴν ιδέα μου ἐγὼ.

— Δόστε ἓνα δωμάτιο στὴ Νταίτση, εἶπε τότε ὁ λόρδος στὴν οἰκονόμο.

Ἐκείνη φώναξε μιὰ καμαριέρα:

— Ὅδηγηστε τὴ μυλαίδη στὸ πρᾶσινο δωμάτιο, εἶπε. Ἡ μυλαίδη θὰ συγκωρήσει τις ἐλλείψεις, ἀλλὰ δὲν περιμέναμε τὴν ἐπίσκεψή της καὶ δὲν ἔχουμε κάμει καμμιά ἐτοιμασία. Ἀλλ' ὥς τὸ βράδυ, θὰ προσπαθήσουμε νὰ κάμουμε ὅ,τι μποροῦμε.

— Εὐχαριστῶ, μίστερες. Ἀλλὰ δὲ χρειάζονται καὶ πολλὰ πράγματα, γι' αὐτὸ μὴ βασανίζετε ἄδικα.

Κι' ἡ Νταίτση ἀκολούθησε, ἐλαφρὴ καὶ γρήγορη, τὴν καμαριέρα. Ἐκείνη τὴν ὁδήγησε στὸ πρᾶσινο δωμάτιο, — ἓνα δωμάτιο εὐρύχωρο κι' ἐπίσημο, ὅπου κανεὶς δὲν εἶχε κατοικήσει ἀπὸ χρόνια. Τότε ἡ Νταίτση ζήτησε νὰ τῆς στείλουν τὴ Μπέττη.

Μὲ πόση χαρὰ ἀντίκρουσε ἡ Μπέττη τὸ παιδί, ποὺ ἄλλοτε τὰποκοίμιζε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ποὺ τόσο εἶχε θρηνηθεῖ τὸ θάνατό του.

Τώρα ἡ Νταίτση ἦταν γεμάτη εὐδαιμονία: Μόλις εἶδε τὴ Μπέττη, ξύπνησαν ὅλες οἱ ἀναμνήσεις της καὶ φίλησε μὲ στοργὴ τὴν παλαιὰ γκουβερνάντα της, πνίγοντάς τὴν στὶς ἐρωτήσεις.

— Πές μου, τῆς εἶπε στὸ τέλος, τί φοροῦσα τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἔκλεψαν;

— Ἀσπρά φοροῦσατε, μυλαίδη. Πάντα ἄσπρα φοροῦσατε τότε, καὶ γαλάζιο φιδόγκο στὰ μαλλιά. Εἶστε τότε ἀρκετά κοκετούλα καὶ σὰς ἄρεσαν οἱ φιδόγκοι στὰ μαλλιά. Μάλιστα θέλατε νὰ μὴ τὸν βγάξετε μήτε τὴ νύχτα κι' ἔτσι τὸν χάνατε βλὴ τὴν ὥρα. Καὶ τότε τρέχατε πίσω ἀπὸ τὴ μυλαίδη καὶ φωνάζατε:

— «Μαμμὰ, ἔχασα πάλι τὸ φιδόγκο μου!

— Πάλι; Ἦ, δὲν ἔχει πιά ἄλλο φιδόγκο!» φώναζε ἡ μαμμὰ σας, τάχα θυμωμένη. Ἀλλ' ἀμέσως σὰς ἔβαζε ἄλλο φιδόγκο στὶς μπούκλες σας.

— Εἶχα μπούκλες, Μπέττη;

— Ναί, εἶχατε θαυμάσιες μπούκλες καὶ φυσικές. Ἡ μαμμὰ σας τις ἐπαιξε μὲ τὰ δάχτυλά της.

— Μπέττη! εἶπε τότε ἡ φίλη μας. Μπορεῖς νὰ μὲ χτενίσσεις ὅπως χτενίζόμουν τότε;

— Καὶ βέβαια μπορῶ, ἀπάντησε ἡ Μπέττη χαμογελώντας, γιατί νόμισε πὼς ἦταν κοριτσιίστικη ἰδιοτροπία.

Ἐλυσε τὰ μαλλιά τῆς Νταίτσης, ποὺ ἦταν χτενισμένα σοβαρά, κι' οἱ μπούκλες εὐθὺς ἔγιναν μονάχες τους. Ἡ Μπέττη τις χώρισε μὲ μιὰ χωρίστρα στὴ μέση καὶ τις ἄπλωσε τριγύρω στ' ὄμορφον πρόσωπο. Ὑστερα ἔδεσε στὸ πλάι ἓνα γαλάζιο φιδόγκο, κι' ἔκαμε μερικά βήματα πίσω γιὰ νὰ κρίνει τὸ ἔργο της.

— Εἶστε σωστὸ ἀγγελοῦδι, χρυσή μου λαίδη, εἶπε. Ἀπαράλλαχτη ἡ μικρούλα Νταίτση, ποὺ ἔδλεπα στὸ Χουάιτ-Γκέιτ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια.

Ἡ Νταίτση κοιτάχτηκε στὸ μεγάλο παλὶδ καθρέφτη, ποὺ ἦταν θολὸς ἀπὸ τὴν πολυκαίρια, σὰν τὸ νερὸ μιᾶς νεκρῆς λίμνης. Βέβαια, δὲ στεκόταν ἐκεῖ τόσην ὥρα μόνο καὶ μόνο ἀπὸ φιλαρέσκεια. Εἶχε τὸ σκοπὸ της ἡ φίλη της.

Ὑστερα ἔβαλε τὴν ὡραιότερη ἄσπρη τουαλέττα της, τὴ φόρεσε μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μπέττης, καὶ τέλος εἶπε:

— Τώρα μπορῶ νὰ πάω στὴ μαμμὰ.

Μόλις κατέβηκε καὶ τὴν εἶδε ὁ πατέρας της, ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἄφωνος ἀπὸ τὴν ἐκπληξή. Τὸ κορίτσι αὐτό, ποὺ ἔδλεπε μπροστά του, τοῦ φαίνονταν ἡ ἴδια, ἡ μικρούλα τοῦ Νταίτση!

— Γιὰ τὴ μαμμὰ εἰν' ὅλ' αὐτά! εἶπε αὐτὴ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λιγάκι. Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὲ γνωρίσει ἔτσι... Λοιπὸν, πάμε, πατέρα;

Χωρὶς νὰπαντήσει ὁ λόρδος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὁδήγησε ἡσυχὰ στὸ θερμοκήπιο ὅπου ἔμενε ἡ λαίδη Διάνα.

Πρὶν μποῦν, κοίταξαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τζάμια. Ἡ λαίδη ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὸ πρόσωπο γαλήνιο καὶ τὴν ἀναπνοὴ κανονικὴ.

— Μὰ τί κρατᾷ στὰ χέρια της; ρώτησε ἡ Νταίτση.

— Τὸ φιδόγκο σου, χρυσή μου! Δὲν τὸν ἀφίνει ποτὲ ἀπὸ κοντὰ της.

— Ἀ, ἔκαμε ἡ κόρη, καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνηση, ἔβγαλε ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὴν κορδέλλα. Ἀφισέ με νὰ κάμω ἐγὼ ὅπως ξέρω, πατέρα.

Μὲ ἀπειρες προφυλάξεις ἀνοίξε τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα καὶ γονάτισε σ' ἓνα μαξιλάρι, πλάι στὸ ντιβάνι.

Μαζεύτηκε καὶ ζάρωσε ὅση μποροῦσε, γιὰ νὰ φαίνεται μικρούλα. Ὑστερα πῆρε τὸ χέρι τῆς μητέρας της, ποὺ κρεμόταν, καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

Μὲ τὰπαλὸ αὐτὸ ἀγγύγμα, ὁ ἐλαφρὸς ὕπνος τῆς λαίδης Διάνας κόπηκε. Ἀνοίξε τὰ μάτια της κι' ἀντίκρουσε κοντὰ στὰ πόδια της ἓνα αἰθέριο πλάσμα, ντυμένο κάτασπρα. Εἶδε πάνω στὰ γόνατά της ἓνα κοριτσιίστικο κεφάλι, μὲ πλούσιες χρυσὲς μπούκλες. Εἶδε νὰ τὴν κοιτάζουν δυὸ γλυκὰ γαλανά μάτια, ποὺ ἡ ἀνάμνησή τους ἦταν ριζωμένη βαθειά της, καὶ τέλος ἄκουσε μιὰ τρυφερὴ φωνή—ἂ, πόσο τρυφερή! — νὰ τῆς λέει:

— Μητέρα! Πάλι τὸν ἔχασα τὸ φιδόγκο μου!

Ἡ Διάνα, μ' ἓνα ἀπότομο κίνημα, κοίταξε τὸ φιδόγκο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, κοίταξε ὕστερα τὴν κόρη της, καὶ τότε τῆς ἔφυγε μιὰ κραυγὴ καὶ τινάχτηκε ἀπάνω ὀλόρθη.

— Νταίτση! Νταίτση! φώναξε.

— Μητέρα! ἀπάντησε ἡ κόρη.

Τὴν φλόγιζε ὁ πόθος νὰ πέσει στὴν ἀγκαλιά της, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε, γιατί φοβόταν μήπως, ὅταν σηκωνόταν κι' ἔδειχνε τὸ ἀληθινὸ ἀνάστημά της, θὰ χανόταν εὐθὺς ἡ σωτήρια αὐταπάτη τῆς μητέρας.

— Μητέρα! ἐγὼ εἶμαι! ἡ μικρή σου Νταίτσούλα.

— Ναί, ἡ μικρή μου Νταίτσούλα! ξαναεἶπε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα.

Ἡ σπασμωδικὴ τρεμούλα τοῦ κορμιοῦ της καὶ τὸ πονεμένο της βλέμμα μαρτυροῦσαν τὴν υπεράνθρωπη διαγοητικὴ προσπάθεια, ποὺ τὴν κούραζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

Ὑστερα τὰ μάτια της ἔπεσαν στὸν ἄντρα της, ποὺ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Γιῶργο! φώναξε ξαφνικὰ καὶ λιποθύμησε.

Ὅταν συνήλθε, βρισκόταν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄντρα της καὶ τῆς κόρης της. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως ἡ Νταίτση δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃ τὴ φορεσιά της καὶ νὰ παραστήσει τὸ μωρό. Ἡ μητέρα της εἶχε ξαναβρεῖ τὸ λογικὸ της. Ὁ πέπλος ποὺ σκότιζε τὴ μνήμη της τόσα χρόνια, εἶχε σχιστεῖ ξαφνικὰ καὶ δὲν ἔμειναν τώρα παρὰ μόνο λίγα σημεῖα σκοτεινὰ, καθὼς οἱ ἐλαφρὲς ἀχνες ποὺ σκεπάζουν τὸν ὀρίζοντα τις αὐγὲς τοῦ φθινοπώρου, πρὶν βγεῖ ὁ ἥλιος καὶ φωτίσει. Μὰ ἦταν φανερὸ πὼς γρήγορα θὰ διαλύονταν ὅλες οἱ σκιές, καὶ τὸ φῶς θὰ ἔλαμπε καθαρὸ μέσα στὸ νοῦ τῆς πονεμένης μητέρας.

Ἡ ἀρρωστη εἶχε καθίσει στὸ ντιβάνι της, ἀνάμεσα στὸ λόρδο καὶ τὴν Νταίτση, κρατώντας τὰ χέρια τους στὰ δικὰ της. Τοῦς ἔκανε πολλὲς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἀπέφευγαν νὰ τῆς ἀπαντοῦν, γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ κουράζουν τὸ ἀδύνατο μυαλό της μὲ καινούργιες ἐντυπώσεις.

— Χρυσή μου, ἔλεγε ὁ λόρδος, μὴν ζητᾷς νὰ τὰ μάθης ὅλα μαζί. Εἶμαστε κοντὰ σου, γεροὶ κι' οἱ δύο μας, καὶ δὲ θὰ σὰφίσουμε πιά ποτέ. Δὲ σοῦ φτάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ὥρα;

— Δὲ θὰ φύγετε ποτὲ πιά; ἔλεγε μ' ἓνα παιδιάτικο τρόπο στὴ φωνή, σφίγγοντας νευρικὰ κοντὰ της τὸν ἄντρα της καὶ τὴ Νταίτση. Δὲ θὰ φύγετε ποτὲ πιά;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Διάνα!

— Καλὰ λοιπὸν. Καὶ γὼ δὲ θὰ σὰς ζητήσω τίποτ' ἄλλο.

Ἀλλ' ἀμέσως ἄρχισε πάλι νὰ κάνει χίλιες ἐρωτήσεις.

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

ΜΙΚ Δ' ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΧΕΤΕ ΓΕΙΑ, ΒΟΥΝΑ ΜΟΥ...

Αὐτὴ τὴν ἀντικρινὴν ράχη τὴν εἶχα στὸ στομάχι μου. Μοῦκρυβε τὴ μεγαλότερη θέα τοῦ Κορινθιακοῦ ἀπ' τὴ Μαμουσιά. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν πρωτοεἶδα, ἔδω καὶ τέσσερα χρόνια, ἀποφάσισα νὰ τὴν πατήσω. Νὰ πάω στὴν ἄκρη της, νὰ ἰδῶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ὅλο τὸν κόλπο. Ἦθελα κι' ἄλλο πρᾶγμα στὴ ράχη. Ἦθελα νὰ μυριστῶ πεῦκα, ποὺ ἦταν ἀφθονὰ ἐκεῖ, καὶ ρητσίνι, νὰ θυμηθῶ τὸν ὄμορφον πευκιά τῆς πατρίδας μου, τοῦ Εὐλοκάστρου.

Καὶ νὰ λοιπὸν σήμερα, 31 Ὀκτωβρίου, τ' ἀπόγευμα ἤμουν ἐλεύθερος. Ἦταν ἓνα ἀπὸ νὰ σπάνια φθινοπωρινὰ ἀπογεύματα. Ὁ οὐρανὸς καταξάστερος, λιανκάδα περίφημη, φύλλα δὲν κουνιόταν στὰ δένδρα, τὰ πλατάνια στὶς ρεματιές εἶχαν πάρει χαλκοπράσινο χρῶμα, τὰ πεῦκα πρασίνιζαν ὁμορφοπυμένα ἀπὸ τις τελευταῖες βροχές.

Ἐμπρός, θὰ πάω!

— Μὰ εἶναι μιάμιση ὥρα ὥς τὴν ἄκρη, μοῦ λένουν.

— Καλὰ. Μιάμιση ὥρα νὰ πάω καὶ μιάμιση νὰ γυρίσω, τρεῖς. ἔχουμε τέσσερες ὥρες ἡμέρα ἀκόμη, μοῦ μένει καὶ μιὰ ὥρα νὰ χαζέψω.

Τὸ ραβδί μου καὶ δρόμο.

Σὲ λίγο βρέθηκα μέσ' στὰ πεῦκα. Ἡ μυρωδιά τους μοῦ θύμιζε τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ποὺ ἐπαιζὰ στὸν πευκιά τῆς πατρίδας μου. Τὸ ρητσίνι τοὺς κέντιο, ἡ εὐωδία τοῦ βάλσαμο. Κυκλάρινα πυκνὰ στόλιζαν τὰ σπλάχνα τῶν θάμνων, πουλιά κελαῖδοῦσαν τὴν ὁμορφιά, τὴν ἡσυχία τῆς Φύσεως.

Ἐρημιά, ἡσυχία.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονταν ἡ ζωὴ τοῦ χωριοῦ, ἀλλήματα πετεινῶν, κυπρί προβάτων, ἀλύχτισμα σκύλων, φωνὴ ἀνθρώπων.

Χαζεύοντας ἔκαμα δυὸ ὥρες νὰ φτάσω στὴν ἄκρη τῆς ράχης. Κάτω βράχος ἀπότομος, καὶ σὲ λίγη ἀπόσταση ὁ

Κορινθιακός, ἡσυχος καὶ γυαλιστερός σὰν καθρέφτης. Καμμιά πνοὴ δὲν τὸν ἐρρυτίδωνε.

Στάθηκα κι' ἔδλεπα πέρα τὴ Ρούμελη, ποὺ τὴν περπάτησα κοντὰ-κοντὰ πέντε χρόνια, καὶ δῶθε τὸ Μωρηά, ποὺ τὸν περπάτησα ἄλλα πέντε χρόνια. Δέκα χρόνων ζωὴ στὴ μὴ μεριά καὶ τὴν ἄλλη τοῦ Κορινθιακοῦ.

Τόσο αἰσθημα σκορπισμένο σὲ κορφὲς βουνῶν, σὲ σκιερὲς λαγκαδιές, σὲ πυκνὰ δάση, σὲ κρουσταλλένιες βρύσες, σὲ χαρωπὲς ἀκρογιαλιές.

Κάθε βουνοκορφὴ καὶ μεγαλεῖο, κάθε δάσος καὶ ἐμπνευση, κάθε ρημοκλήσι καὶ ρέμδη, κάθε ἀκρογιαλιά καὶ χαρά.

Καὶ γύριζα τὴ ματιά μου κι' ἀγκάλιαζα καὶ τις δυὸ μεριές τοῦ Κορινθιακοῦ, Ρούμελη καὶ Μωρηά. Εἶναι ἡ τελευταία φορά ποὺ σὰς βλέπω ἔτσι ἀπὸ ψηλὰ ὅλα τ' ἀγαπητὰ μου μέρη. Σὲ λίγες μέρες φεύγω γιὰ τὴν Κέρκυρα. Ἐκεῖ ἄλλα μέρη, ἄλλες ὁμορφιές...

Ἐχετε γεία, ψηλὰ βουνά, Γκιώνα καὶ Παρνασσέ, Βαρδούσια καὶ Χελμέ, Τρίκορφο καὶ Κλοκὸ. Δὲν θὰ ξαναδῶ τὸν ἥλιο ἀπ' τὴν ψηλὴ κορφὴ σας. Ἐχετε γεία, ὄμορφα Τριζόνια καὶ δροσερὴ Φτέρη, ἔνδοξοι Δελφοὶ καὶ καταπράσινη Τέμενη. Ποιὸς ξέρει, ἂν θὰ ζήσω, νὰ σὰς ξαναδῶ!

Ἐξαιρετικὰ ἀποχαιρετῶ ἑσένα, Χελμέ μου, μὲ τοὺς ψηλοὺς γκρεμοὺς καὶ τὰ παρθένα δάση σου. Δὲν θὰ ξαναπιῶ νερὸ ἀπὸ τὰ Μπλιζινὰ καὶ τὴν πηγὴ τῆς Στυγός, δὲν θ' ἀγναντέψω πιά σὰν ἀετὸς ἀπὸ τὴ Νεραϊδόρραχη. Πάντοτε ἤθελα νὰ μουν τσοπάνης στὰ πλάγια σου κι' ὅχι ὑπάλληλος τοῦ Κράτους. Ὑπάρχει ὅμως πόρ φεύγω, πῶς πολὺ τὸ ἤθελα αὐτό: νὰρχομουν τὴν ἀνοιχτὴ μὲ τὸν Ἀι-Γιῶργη στὶς πλαγιές σου καὶ στὶς κορφές σου, καὶ νὰφεύγα τὸ χινόπωρο τὸν Ἀι-Δημήτρη μὲ τὰ πρῶτα χιόνια.

Ἐχετε γεία, βουνά μου καὶ πλαγιές, λαγκαδιὰ καὶ ποτάμια, βρυσοῦλες ξάστερες κι' ἀκρογιαλιές μου χαρωπές...

Π Δ' ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΑΡΑΒΟΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Σκόλιος καραβοστασιμένος
Σ' ἔρημο γιὰλὸ βῆκε ὁ καϊμένος
Πρώτη φορά του σὲ στεριά,
Λύκου μὴν ἔβροντας θοριά.
Σὲ λίγο βλέπει παραπέρα
Τὸ γέρο-Λύκο... σὰν πατέρα,
Κι' ἔτσι τοῦ λέει: «Πρώτη μέρα,
Ναυαγισμένος σὲ μιὰ ἔσρα,
Πατὸς στεριά: σὲ κάποια στάνη
Δὲ μὲ ρογιάζει τοῦ τσοπάνη;
Δὲν κάνει, φίλε μου, δὲν κάνει
Μαζὶ δυὸ... σκύλαροι νὰ πάμε.
Πάρε τὸ δρόμο ἐκεῖνον κι' ἄμε!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΗΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ...

Αγαπητοί μου,

Ν' από τὰ πρῶτα-πρῶτα διηγήματα πού ἔχω γράψει, ἔ-
ταν ἡμουν φοιτητής, εἶναι
κεῖνο πού ἐπιγράφεται «Τὸ
παράθυρό του», καὶ πού μερικοὶ ἀπὸ σᾶς
θὰ τὸ ἔχουν ἴσως διαβάσει, γιατί τὸ ἔ-
νατύπωσα μετὰ χρόνια στὸν Ἀ' τόμο
τῶν «Διηγημάτων» μου. Πρόκειται γιὰ
ἕνα νέο ποιητὴ, πού χάνει τὴν πηγὴ
τῶν ἐμπνεύσεών του, —τὸ παράθυρο τῆς
κάμαράς του μετὰ τὴ θαυμάσια θέα,—για-
τί ὁ γείτονας, ὁ ὁμότιμος, σήκωσε τὸ
σπίτι του καὶ τοῦ τῶκλεισε. Τὸ κακὸ ἦ-
ταν ἀθεράπευτο. Γιατί ἂν ἤθελε ὁ ποιη-
τὴς νὰ διατηρήσῃ τὸ παράθυρό του ἐ-
κεῖνο καὶ τὴ θέα του, ἔπρεπε νάχῃ πολ-
λὰ χρήματα, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ πλαιῖο
καὶ νὰ τ' ἀφήσῃ γιὰ πάντα **χαμῶϊ**.
Ἀλλὰ τόσα χρήματα δὲν εἶχε, οὔτε αὐ-
τὸς οὔτε ὁ πατέρας του. Κι' ὑποτάχθη-
κε. Τὴν ἡμέρα πού τὸ γιαιπὶ ἀνεβαίνον-
τας λίγο-λίγο, ἔφτασε πιά σ' ἐκεῖνο τὸ
ῦψος, ὁ ποιητὴς, μετὰ σπαραγμὸ, ἔγδυσε
τὸ παράθυρό του μετὰ τὰ χέρια του, —τοῦ
ἔβγαλε τοὺς μπερντέδες, τὰ μπερντεδά-
κια, τὰ τζάμια, τὰ παντζούρια, ὅλα, —
καὶ «παρέδωσε γυμνὸ τὸν ἀγαπημένο
κατάδικο στοὺς δημίους του»: στοὺς μα-
στόρους, πού τὸ ἔφραξαν ἀλύπητα μετὰ
τούβλα καὶ μετὰ πηλὸ. Καὶ τότε πλάκωσε
τὴν κάμαρά του ἕνα σκοτάδι, πού τὸ αἰ-
στάνθηκε ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς...

Λοιπὸν αὐτὸ τὸ νεανικὸ διήγημα τὸ
εἶχα ἐμπνευθεῖ τότε ἀπὸ ἕνα περιστα-
τικὸ τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ, στὴ Ζά-
κυνθο. Ὁ γείτονάς μας σήκωσε τὸ χα-
μῶϊ του καὶ μᾶς ἔκλεισε ἐν' ἀνατολικὸ
παράθυρο πού λαμπροφώτιζε, ὅχι τὴν
κάμαρά μου, ἀλλὰ τὴν εἰσοδὸ καὶ τὴ
σκιάλα. Παραστάθηκα στὸ θάνατο αὐτοῦ
τοῦ παραθύρου. Τὸ εἶδα γυμνὸ νὰ πα-
ραδίδεται στοὺς δημίους του. Παρακο-
λούθησα τὸ φράξιμό του κι' εἶδα ἀνα-
σιγὰ τὴν εἰσοδὸ μας νὰ σκοτεινιάζῃ.
Φαντάσθηκα τότε πῶς ἕνα τέτοιο μπο-
ροῦσε νὰ πάθῃ καὶ τὸ ψηλὸ παράθυρο
τῆς κάμαράς μου μετὰ τὴ θαυμάσια θέα,
—τὸ ζακυνθινὸ πανόραμα πού τόσο μετὰ
γοήτευε. Αἰστάνθηκα μετὰ τὴ φαντασία
ὅλο τὸ σπαραγμὸ πού θὰ αἰσθανόμουν,
ἂν μοῦ συνέβαινε τέτοιο δυστύχημα.
Θάταν ἐπίσης ἀθεράπευτο, γιατί κι' ἐγὼ
δὲν θάχα χρήματα ν' ἀγοράσω τὸ πλαι-
νὸ. Καὶ θάβλεπα τὴ σκληρὴ Πραγματι-
κότητα νὰ ὀρθώνεται ἀμείλικτη μπρο-
στὰ στὴν ποίησιν τῆς ζωῆς μου, σὲς ἐμ-
πνεύσεις μου καὶ στὰ ὄνειρά μου, ὅπως
συμβαίνει τόσες φορές. Εἶχα ἔτσι ἕνα
πραγματικὸ γεγονός γιὰ βάζῃ, εἶχα ἀ-
κόμα ἕνα αἶσθημα καὶ μιὰ ἰδέα. Ὅ, τι
χρειαζόταν γιὰ ἕνα διήγημα.

Κι' ἔγραφα «Τὸ παράθυρό του»...

Αὐτὰ ὅλα σᾶς τὰ διηγήθηκα, ὅχι γιὰ
νὰ σᾶς δείξω μετὰ τὴν τρόπο γράφεται ἕνα
διήγημα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ πῶς ἔ-
τι δὲν ἔπαθα τότε στὸ πατρικὸ μου σπίτι,
στὴ Ζάκυνθο, κινδυνεύω νὰ τὸ πάθω ἐ-
δῶ στὴν Ἀθήνα, στὸ σπῆτι ὅπου κατοί-
κω εἰκοσιπέντε τώρα χρόνια. Ὅταν τὸ
πιάσαμε, τὸ ἀπάνω πάτωμα αὐτοῦ τοῦ
σπιτιοῦ, τὸ δικό μου, ἦταν ἀνοιχτὸ ἀπ' ὅ-
λες τῆς μεριές. Εἶχε, πού λένε, «τέσ-
σερις καιροὺς», δηλαδή παράθυρα καὶ
πρὸς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα,
μεσημβρία, βοριά, ἀνατολὴ καὶ δύση.
Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ παράθυρα, —ἀφῖνω τώ-
ρα τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα, πού ἐμπαζαν,
—ἐπειδὴ τὸ σπῆτι εἶναι πολὺ ψηλὸ, εἴ-
χαν καὶ θαυμάσια θέα. Μποροῦσα νὰ
«περιορῶ» ὅλη τὴν Ἀθήνα κι' ὅλη τὴν
Ἀττικὴ. Τὶ ὕμνητος, τί Αἰγάλεως, τί
Πεντέλη, τί Πάρνη, τί Φάληρα, τί Σα-
ρωνικός, τί Ἀστεροσκοπεῖο, τί Λυκα-
δητός, ὅλα, ὅλα μπροστὰ στὰ μάτια μου
καὶ κάτω! Καὶ τ' ὠραιότερο ἀπ' ὅλα,
τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου: ἕνα
πλαῖσιο στὴν ὑπέρροχὴ ζωγραφιά τῆς Ἀ-
κρόπολης μετὰ τὸν Παρθενῶνα. «Νὰ ἕνα
καθαυτὸ ἀθηναϊκὸ παράθυρό!» φώναζε
μιὰ μέρα ὁ κ. Ροῦμπης, ὁ γνωστὸς ζω-
γράφος. Κι' ἔστησε ἀντίκρυ τὸ καθαλὲ-
το καὶ τὸ ζωγράφησε. Θὰ τὸ εἶδατε
ὅσοι ἔτυχε νὰ πάτε τότε στὴν Ἐκθεσὴ
του. Τὸ παράθυρο ἐκεῖνο μετὰ τοὺς βυ-
στινικοὺς μπερντέδες καὶ τ' ἄσπρα μπερ-
ντεδάκια μετὰ τῆς **γυρῆς**, πού ἀνέμε-
σαν, στὸ γαλάζιο φόντο, ξεχώριζε σὰν
ὄνειρο «ὁ ἱερὸς βράχος μετὰ τ' ἀθάνατα ἐ-
ρεῖπια», ἦταν τὸ παράθυρό μου! Ποῖος
νὰ τ' ἀγόρασε, καὶ σὲ ποῖα μισοσκότει-
νὴ σάλα δίνει τώρα φῶς, — καὶ ζωγρα-
φισμένο ἀκόμα, —τὸ παράθυρό μου;...

Ἀλλὰ σὲ εἰκοσιπέντε αὐτὰ χρόνια,
πολλές καὶ μεγάλες ἀλλαγές ἔγιναν στὸν
κόσμο, στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ γειτονία
μου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, κατὰ τὸ βοριά,
ἐκεῖ πέρα, χτίστηκαν ἕνα-δὺο πανύψη-
λα σπῆτια, πού μοῦ σκέπασαν τὸ μισὸ
Πάρνη καὶ τὴ μισὴ Πεντέλη. Στ' ἀνα-
τολικά, στὸ πλάϊ μας, ἐκεῖ πού ἦταν
πρῶτα μιὰ μάντρα, σηκώθηκε τὸ μεγά-
λο ξενοδοχεῖο καὶ μᾶς ἔφραξε δὺ ὡ-
ραῖα παραθυράκια ἀπὸ τῆς κρεβατοκά-
μαρῆς μας — δὺ ἀθώους ἀγαπημένους
κατάδικους, πού γυμνοὺς ἐπίσης τοὺς
παραδώσαμε στοὺς δημίους τους... Τώ-
ρα ὁ ἀντικρινὸς μας, στὰ μεσημβρινά,
χτίζει ἐν' ἄλλο πελώριο σπῆτι, τρίπατο,
ἐκεῖ πού ἦταν πρὶν ἕνας ἰσόγειος φούρ-
νος. Τὸ γιαιπὶ ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει. Καὶ
σὲ λίγο δὲν θὰ βλέπω πιά οὔτε Φάλη-
ρα, οὔτε Ἀστεροσκοπεῖο, οὔτε Θηρεῖο,
οὔτε Φιλόπαππο (τὸν καίμενο!) κι' ἴ-
σως-ἴσως οὔτε Ἀκρόπολη... Πᾶνε ὅ-
λα! Δὲν μένει πιά παρὰ τὸ δυτικὸ πα-
ραθυράκι τοῦ γραφείου μου, πού βλέπει
τὸν Πειραιᾶ, τὸ Σαρωνικὸ, τὸν Αἰγάλεω

καὶ τὸν Ἑλαιῶνα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ, κα-
θὼς μαθαίνω, σήμερ' αὔριο θὰ μοῦ τὸ
φράξουν! Ὁ ἄλλος διπλανός, ὁ ὁμότι-
μος, —πάντα ἡ ἴδια ἱστορία! —θὰ προ-
σθέσῃ ἕνα πάτωμα στὸ χαμηλὸ του
σπίτι...

Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάμω; Καὶ μετὰ
δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ; Ἔτσι εἶναι!
Ὅλα ἀλλάζουν, τίποτα δὲν μένει πάντα
τὸ ἴδιο, οὔτε στὸν κόσμο, οὔτε στὴν Ἀ-
θήνα, οὔτε στὴ γειτονία μου. Ζωὴ, κί-
νηση, ἐξέλιξις, πρόοδος. Προπάντων σπῆ-
τια. Σπῆτια καινούργια καὶ πανύψηλα
παντοῦ. Καὶ παντοῦ λιγότερο φῶς ἀπὸ
πρὶν, λιγότερος ἀέρας, λιγότερη θέα, —
ὅλο ντουβάρια ἀπὸ μπετόν-ἀρμέ, —λιγό-
τερα ὄνειρα, λιγότερη ὁμορφιά, λιγότερη
ποίησις. Ὁ νέος ποιητὴς, πού εἶδε μιὰ
μέρα νὰ σηκώνεται μπρὸς τοῦ ἡ Πραγ-
ματικότης μετὰ τὴ μορφὴ ἐνὸς γιαιπι-
ου, καὶ νὰ τοῦ κλείνῃ τὴν πηγὴ τῶν ἐμ-
πνεύσεών του, — ἕνα παράθυρο μετὰ θαυ-
μάσια θέα, — εἶναι αἰώνιος...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο |

Σὲ λίγο ἀκούσθηκε ἕνας τραμερὸς
βρυχηθμός, κι' ἕνας μεγάλος μαυρὸς
ὄγκος πῆδησε μπροστὰ.

Ἦταν μιὰ πελώρια τίγρις!

Συγχρόνως ἀκούσθηκαν φωνές:

— «Βοήθεια!... Βοήθεια!...»

Ὁ Μπριάν ἐγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ
Δόνιφαν. Καὶ πραγματικῶς ἦταν αὐτός.

Ὁ κακόμοιρος! Εἶχε ριχτεῖ χάμω
ἀπὸ τὸ θηρίο, κι' ἐπάλαμψε μαζί του,
χωρὶς νὰ μπορῇ, στὴ θέσῃ πού ἦταν,
νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὅπλα του.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ, ἐννοεῖται, γινόταν
ἐκεῖ κοντὰ στὴν κατασκήνωσιν τῶν φυ-
γάδων. Αὐτοὶ εἶχαν ἀνάψει τὴ φωτιά
πού εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριάν. Ὁ Οὐέλκοξ,
πού τὸν ξύπνησαν οἱ φωνές τοῦ Δόνι-
φαν, εἶχε τρέξει μετὰ τὸ τουφέκι του. Καὶ
τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη σημάδεψε, ἑτοιμὸς νὰ
ρίξῃ.

— Μὴν πυροβολήσῃς! μὴ! φώναξε
ὁ Μπριάν.

Γιατί ἂν ἔρριχνε ἀπάνω στὸ σύμπλε-
γμα—«στὸ σωρὸ» πού λένε,— ἡ σφαί-
ρα μπορούσε νὰ βρῇ εἴτε τὸν ἴδιο τὸν
Δόνιφαν, εἴτε τὸν Μπριάν, πού ὁ Οὐέλ-
κοξ δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ ἀκόμα. Ἐπειτα
ὑπῆρχε κι' ἄλλος λόγος νὰ μὴν ἀκου-
σθῇ πυροβολισμός...

Συγχρόνως μετὰ τὸ πρόσταγμα του, ὁ
ἀρχηγὸς ὤρμησε κατὰ τοῦ θηρίου, πού
ἀμέσως στράφηκε ἐναντίον του. Ἔτσι ὁ
Δόνιφαν ἐλευθερώθηκε καὶ μπόρεσε νὰ
σηκωθῇ.

Ὁ Μπριάν πρόφτασε νὰ παραμερίσῃ
καὶ, μετὰ μεγάλη ψυχραιμία καὶ δύναμη,
βύθισε τὸ μαχαίρι του στὸ στήθος τοῦ

ἐχθροῦ. Ἡ τίγρις, θανάσιμα πληγωμέ-
νη, ἔπεσε. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἔφθαναν
ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν ὁ Οὐέλκοξ καὶ ὁ
Κρός.

Ἀλλὰ κι' ὁ νικητὴς ἦταν πληγωμέ-
νος. Ἀπὸ τὸν ὦμο του ἔτρεχε ἀφθονο
αἷμα. Ἡ τίγρις εἶχε μπηξέι ἐκεῖ τὰ
φοβερά της νύχια...

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, Μπριάν; τὸν
ρώτησε ὁ Οὐέλκοξ.

— Θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα, ἀποκρί-
θηκε ὁ Μπριάν. Τώρα ἐλάτε, ἐλάτε!...

— Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, Μπριάν;
τοῦ εἶπε τότε κι' ὁ Δόνιφαν. Μοῦ ἔσω-
σες τὴ ζωὴ!

— Ἐκαίμῃ ὅ, τι θὰ ἔκανες καὶ σύ, ἂν
βρισκόσουν στὴ θέσῃ μου, τοῦ ἀποκρί-
θηκε ὁ ἀρχηγός. Ἀς τᾶψήσουμε τὴν
αὐτὰ κι' ἐλάτε μαζί μου, νὰ φύγουμε.
Εἶναι ἀνάγκη! Κινδυνεύει ἡ ζωὴ σας,
ὅχι μόνον ἀπὸ τίγρεις. Κι' ἦρθα νὰ σᾶς
πάρω!

Ἄν καὶ τὸ τραῦμα τοῦ Μπριάν δὲν
ἦταν σοβαρὸ, χρειάσθηκε νὰ τοῦ τὸ δέ-
σουν μ' ἕνα μαντήλι. Κι' ὅσῃν ὥρα τοῦ
τὸ ἔδεναν, τὸ γενναῖο παιδί τοὺς διη-
γήθηκε μετὰ λίγα λόγια τὰ σπουδαῖα πού
εἶχαν συμβεῖ.

Ἔτσι ὁ Δόνιφαν καὶ Συντροφία ἔμα-
θαν πῶς οἱ ναυαγοὶ ἐκεῖνοι πού εἶχαν
ἰδεῖ καὶ τοὺς εἶχαν πάρει γιὰ νεκρούς,
δὲν τοὺς σάρωσαν τὰ κύματα, παρὰ γύ-
ριζαν στὸ νησί ὁλοζώντανοι καί, — τὸ
χειρότερο, — πῶς ἦταν κακοῦργοι!

Ὅτε δὲν ὑπῆρχε πιά ἀσφάλεια στὴ
νῆσο Σαίρμαν. Γι' αὐτὸ ὁ Μπριάν εἶχε
φωνάξει στὸν Οὐέλκοξ νὰ μὴν πυροβο-
λήσῃ. Δὲν ἐσύμφερε νὰκούσουν τὸν πυ-
ροβολισμὸ οἱ κακοῦργοι καί, ἂν ἦταν
ἐκεῖ κοντὰ, νὰ τρέξουν γιὰ νὰ ἰδοῦν
ποιοὶ εἶχαν πυροβολήσῃ. Καὶ γι' αὐτὸ
ὁ Μπριάν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ χτυ-
πήσῃ τὸ θηρίο μετὰ τὸ μαχαίρι του κι'
ὅχι μετὰ τὸ τουφέκι, ἐνῷ θὰ τοῦ ἦταν
εὐκολώτατο νὰ τοῦ φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα
ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ ἐγ-
γίξῃ τὸν Δόνιφαν, καὶ νὰποφύγῃ ἔτσι
τὰ τρομερὰ νύχια πού τοῦ σπάραξαν
τὸν ὦμο.

Ὁ Δόνιφαν τὸ συλλογίσθηκε αὐτὸ
καὶ συγκινήθηκε πολὺ. Δὲν ἔφθανε ὡς
ἐκεῖ ἡ ἀλαζονεία του. Ἔτεινε τὸ χέρι
τοῦ στὸν Μπριάν καὶ τοῦ εἶπε:

— ὦ, Μπριάν! Πόσο πιδ καλὸς εἴ-
σαι σὺ ἀπὸ μένα!

— Εἴπαμε ὅτι αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ-
ψήσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Εἴμα-
στε φίλοι κι' ἀδελφοί, τελείωσε! Κι' ἐ-
πειδὴ τώρα κρατῶ τὸ χέρι σου, δὲν θὰ
τὸ ἀφήσω, ἂν δὲν συναινέσῃς, ἀδελφέ
μου, νὰ γυρίσῃς κάτω στὴ σπηλιά.

— Ναί, Μπριάν! φώναξε ὁ Δόνιφαν.
Θὰ γυρίσω, θὰ γυρίσουμε. Καὶ σοῦ ὑπό-
σχομαι ὅτι στὸ ἔξης ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πρῶ-
τος πού θὰ σὲ ἀκούω!... Αὔριο, πρωῒ-
πρωῒ, ξεκινούμε!

— Ὅχι, τώρα ἀμέσως! εἶπε ὁ Μπριάν.
Ἡ νύχτα μᾶς προστατεύει. Θὰ γυρίσου-
με χωρὶς φόβο νὰ μᾶς ἰδοῦν.

— Μὰ πῶς; ρώτησε ὁ Κρός.

— Μετὰ τὴ βάρκα πού μᾶς περιμένει
ἐδῶ κοντὰ. Μέσα εἶναι καὶ ὁ Μόκος...
Καθὼς ἐτοιμαζόμαστε νὰ μποῦμε στὸ
ποτάμι, εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὴ φωτιά σας.

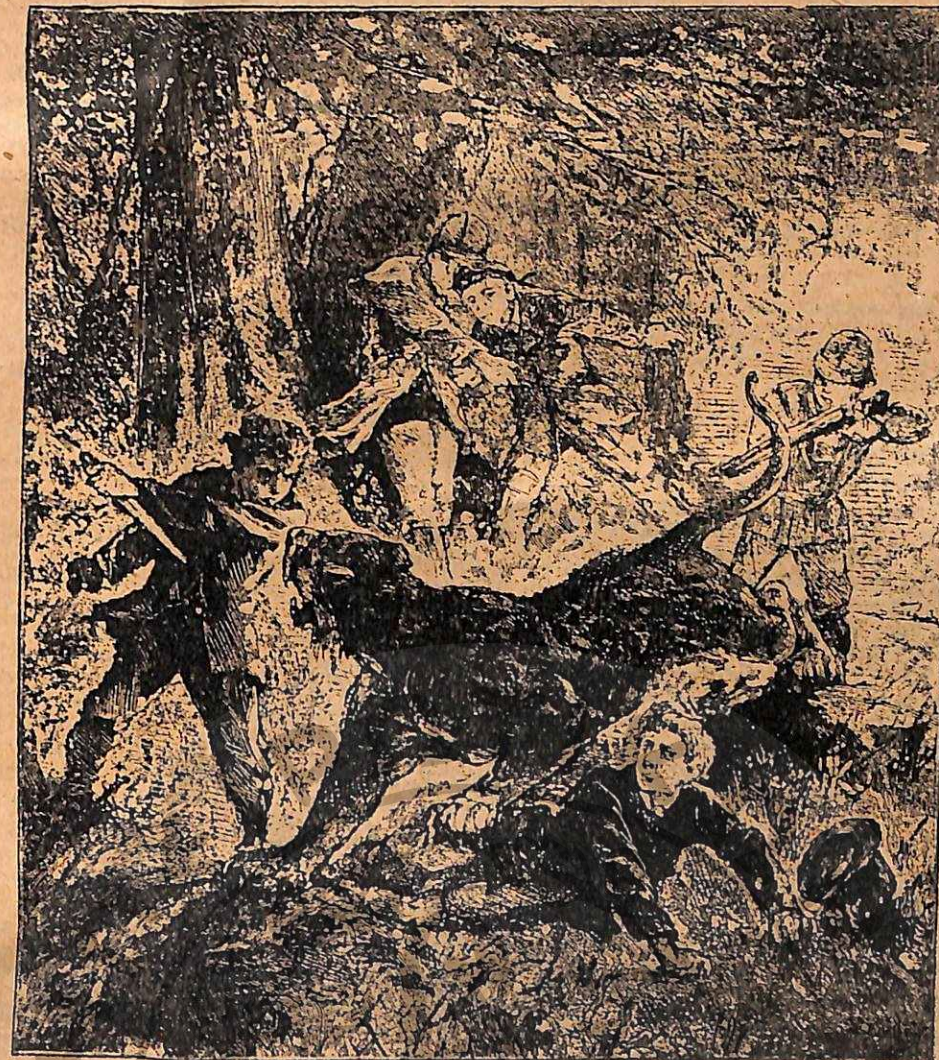
— Κι' ἦρθες ἴσα-ἴσα στὴν ὥρα γιὰ
νὰ με σώσῃς! συμπλήρωσε ὁ Δόνιφαν.

— Καὶ νὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴ σπη-
λιά! πρόσθεσε ὁ Μπριάν.

ὅλοι στὸν κέλητα, πού μόλις τοὺς χω-
ροῦσε, καὶ πλέοντας μετὰ προσοχὴ μεγά-
λη, ἔφθασαν στὴ σπηλιά τὰ ξημερώματα.

ὦ, μετὰ τὴν χαρὰ, μετὰ τὴν ἀγαλλίαση, ὁ-
ποδέχθηκαν ἐκεῖ τοὺς μετανιωμένους
φυγάδες κι' ἀκούσαν τὸ περιστατικὸ πού
προκάλεσε τὴ συμφιλίωσιν καὶ τὴν ἀγά-
πην! Δὲν εἶχαν πάψει βέβαια νὰ κινδυν-
εύουν. Ἀλλὰ τώρα τουλάχιστο ἦταν

ἐνωμένοι, ἀγαπημένοι, σύμφωνοι ὅλοι.
Θὰ μπορούσαν ν' ἀμυνθοῦν, ν' ἀπο-
κρούσουν κάθε ἐπίθεση.

«Ὁ Μπριάν ὤρμησε κατὰ τοῦ θηρίου...» (Σελ. 416, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ποῖα ἡ κατάσταση τῶν ἀποίκων. —
Προφυλακτικὰ μέτρα. — Μία πρότασις
τῆς Καίτης. — Ἐνα σχέδιον τοῦ Μπριάν.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἀποικία ξαναβρέθηκε
ἄρτια καὶ μάλιστα ἀνέστη κατὰ ἕνα
μέλος, — τὴν κυρά-Καίτη, πού δόξαζε
τὸ Θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα του. Γιατί τί θὰ
γινόταν, ἡ δύστυχη, ἂν κατὰ τύχην δὲν
ἄκουγε τὴν ὁμιλίαν ἐκεῖνη καὶ δὲν ἐφευ-
γε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου; Οἱ κα-
κοῦργοι θὰ τὴ σκότωναν. Καὶ πάλι τί
θὰ γινόταν, πού θὰ κρυβόταν, πῶς θὰ
ζοῦσε, ἡ δυστυχισμένη, ὁλομόναχη;
(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΙ

«Όλες τις ώρες το ρολόι εργάζεται, Σταμάτημα, ξεκούρασμα, δεν έχει.»
«Ως και τη νύχτα αυτό δεν ξεκουράζεται
«Αν και κανείς την ώρα αυτή δεν [το προσέχει.]

Τό άκουω μέσ' στής νύχτας τη [σιγή]
Πού είναι, νομίζω, ένα πράγμα [ιερό],
Κι' οι χτύποι τη διασχίζουν σά [λυγυρί]
Πού αφήνει το φτωχό ρολόι τού [φανό]

Λές και πονά... Τόν πόνο του [σιγά]
Στόν ίδιο τόνο πάντα ψιθυρίζει.
Ποτέ δεν παύει με λαχτάρα να [χτυπά]
Και την καρδιά μου ό χτύπος [του άγγίζει...]

Νιαράας

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μέσα στη σάλα οι κυρίες μιλούν ώρα πολλή στον ίδιο άργό και βαρεμένο τόνο. Κάποτε χαμογυρίζονται διακριτικά, κόβοντας για λίγο τις άτέλειες συνομιλίες τους. Οί λέξεις φτάνουν σταυτίς μου σάν άνισόχρο- νες νότες δίχως νόημα κανένα.

«Ένα παράθυρο πολύ κοντά μου. Απ' το στενό άνοιγμα πού άφίνουν οι βαρείες βελουδένιες κουρτίνες, γλιστρά ένα φώς ά- χρωμο και θαμπωμένο. Άν έ- φάρδαινε λίγο το άνοιγμα! Ί- σως κάτι μπορούσε να ήί κανείς έξω. Και σιγά-σιγά, σεδόν άσυ- νειδήτα, τό χέρι σέρνεται πρós τό έκει. Τό άνοιγμα μεγαλώνει. Ένας φόβος γεννιέται. Άν τό φώς δυνάμωσθ κ' οι κυρίες προ- σέξουν; Περιμένω μιά στιγμή, ούτε ένα κεφάλι δέ στρέφεται πρós τό παράθυρο. Σηκώνω λί- γο ακόμα την κουρτίνα και γλυ- στρώ σιγά κι άθόρυβα από πί- σο. Τό φώς είναι λίγο πού δύ- νατό έξω, μά τό ίδιο, μουντό. Ό κύκλος τού ματιού μεγαλώ- νει, μά οι αύλές πού άντικρύζω, οι άσβεστωμένοι τοίχοι, τάσπρι- δερά κεραμίδια, ξεραμένα άπ' τόν ήλιο τού καλοκαίριου, βα- θαινουν μοναχά τό αίσθημα πού δίνουν οι σιγανές συνομιλίες κι' ή μυστικότητα ή σάλα.

Τό μάτι μου σταματά σέ μιά αύλή, σ' ένα δέντρο. Μιά άκα- κία μονάχη. Τό φθινόπωρο τής έστειλε τό μύνημά του κι' έχει χλωμιάσει. Ό άέρας δέ φτάνει ως τό βάθος τής αύλής, κ' ως- τόσο κάθε λίγο ένα φύλλο πέ- φτει άργά, δίχως σφυρογούρισμα, δίχως σπασμό κανένα. Ούτε μιά πρασινάδα, ούτε ένα λου- λουδάκι, ούτε ένα χορτάρι γύ- ρω. Η άκακία, μονάχη στην πλακοστρωμένη αύλή, ύπνο- νει.

Συλλογίζομαι τις δάσπερες φωτεινές άκακίες στες άνοιξά- τικες δεντροστοιχίες. Τις χαι- ρονται τόσα μάτια, τόσα χείλη τούς μειδίουσν σάν σέ γνωστά πολύ άγαπημένα πρόσωπα πού τά συναντά κανείς κατά τύχη. Η άκακία τής αύλής θάνόζει μονάχη. Τά λουλούδια τής θά πέφτουν στά σκονισμένα πλακά- κια και στες άδειες γλάστρες πού στέκονται σειρά κοντά στόν τοίχο, στες γλάστρες πού τό χώ- μα τους έχει ξεραθεί, γιατί ποτέ δέ φύτεψαν τίποτα μέσα για να τό ποτίσουν.

Τώρα, καθώς τόσούρουπο έρ- χεται άργά, μέσ' άπ' τις δεν- τροστοιχίες, οι άκακίες οι συν- τοφισμένες ρίχνουν τά φύλλα τους έξω μαζί, κι' ό άέρας τάνα- κατώνει, και πρίν πέσουν στη γη είναι σάν να κάνουν μιά τε- λευταία προσπάθεια για να γυ- ρίσουν στό δέντρο πούχουν ά- φίσει. Και οι άνδρωποι πού περ- νούν τό σούρουπο άπ' τις φθι- νοπωρινές δεντροστοιχίες, τά βλέ- πουν και κάνουν σκέψεις γλυκά μελαγχολικές, και κάποτε άπο- φεύγουν να τά πατήσουν ρίχνον- τας ένα φοβισμένο βλέμμα στό πλάι, μή τυχόν τούς δει κανείς και τούς γελήσει. Μά στην αύλή με τούς ψηλούς άσβεστωμένους τοίχους, ό άέρας δέ φτάνει. Τά φύλλα πέφτουν άργά, ύποτά- μένα, στες σκονισμένες πλάκες, στες ξερές άδειες γλάστρες, στό πεζούλι τού παραθυριού πού μέ- νει κλειστό. Κανείς δέν τά βλέ- πει. Και σκέψεις μελαγχολικές, σάν εκείνες πού κάνουν οι μο- ναχοί περιπατητές τό φθινόπω- ρο, δέν ταιριάζει να γεννηθούν άπ' τη μοναχική άκακία πού ρί- χνει τά φύλλα σιγά-σιγά στό φθινοπωρινό βράδυ.

Σέρω τη βαρεία κουρτίνα και γυρίζω στην όλοτελα σκοτεινή σμένη σάλα.

Μυρίνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο.
«Όταν σέ μιά έξίσωση έχης γνωστούς και άγνωστούς, τί θά κάμης, Νίκο;
«Ό Νίκος άφηρημένος:
— Θά συστήσω τούς μέν στους δέ, κι' έτσι θά γίνουν όλοι γνω- στοί.

«Ό Διδάσκαλος.—Πές μου, Μί- μη, ποιά είναι τό έναντίον τού άφθονιά;
«Ό Μίμης, μετά πολλή σκέ- ψη.—Ό φθόνος!
Μελαχρινή Κυπριπούλα

Τό πρώτιστον καθήκον τού καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανώ- σις τής συνδρομής του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 236^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1928

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οί άπό 16 έτών και άνω, καθώς και όσοι, για όποιοδήποτε λόγο, δέν έσημείωσαν εις τό τε- τραδίδιον τών ήλικιών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μά- γισσα* [20Ε]. — (Έκτός Διαγωνι- σμού: *Μεγάλη Έλλάς* [20Ε], *Μίμης Πρώτος* [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κό- ρση των Άθηνών* [18Ε]. — *Άφρι- σμένο Κύμα* [18Ε]. — (Έκτός Διαγωνισμού: *Νεράϊδα τού Βο- σπόρου* [10Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δα- φνοστεφής Όλυμπιονίκης* [16 Ε]. — *Έλευθέριος Ν. Ρουσάκης* [16Ε]. — *Άδν Κιχώτης* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Σίφων [12Ε]. — *Άστροπαροβοντο* [12Ε]. — *Άκα- δημαϊκός Πολίτης* [11Ε]. — *Βαρ- κα τού Κανάρη* [11Ε]. — *Κρητι- κόπουλο* [10Ε]. — *Κόκκινη Μιρα- μπέλ* [10Ε]. — *Θαλασσοταραχή* [9Ε]. — *Τώνη Μονάχη* [9Ε]. — *Ά- γνωστή* [9Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Λουλού Άρ- μάου [8Ε]. — Πέτρος Ριονσαι [8 Ε]. — Γεώργ. Ι. Στρούμπος [7Ε]. — *Άλεξανδρινό Διαπλασάπουλο* [7Ε]. — *Μικρά Άλσατις* [7Ε]. — *Ευστράτιος Παξινός* [6Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έτών έως 15).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γα- λαξίας* [20Ε]. — (Έκτός Διαγωνι- σμού: *Άγρη Ψυχούλα* [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κο- σμοχαλάντρα* [18Ε]. — *Πορφυ- ρογέννηση* [18Ε]. — (Έκτός Δια- γωνισμού: *Άττική Αύγή* [18Ε], *Τσούχτρα* [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Άμα- ρυλλίς* [17Ε]. — *Ελιά* [16Ε]. — *Στ. Ι. Παναγιωτόπουλος* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Υβόνη [14Ε]. — *Ροδοδάφνης* [14Ε]. — *Άπάνειμο* [13Ε]. — *Περικλοάς* [13Ε]. — *Ά- νειμών τού Βουνού* [13Ε]. — *Νέ- μεσις* [12Ε]. — *Μήδεια* [12Ε]. — *Ξενιτισμένο Ήπειρωτάκι* [12Ε]. — *Ένδοξο Σούλι* [12Ε]. — *Μέλισ- σα* [12Ε]. — *Συμεών Β. Μαλαμής* [12Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Καρδιανά [10 Ε]. — *Άμφιρίτη* [10Ε]. — *Ρόδον* τού *Άμάραντου* [10Ε]. — *Έλλάς* [10Ε]. — 25 Μαρτίου [10Ε]. — *Άλ- πινιστής* [9Ε]. — *Άσθη τού Αι- γιού* [9Ε]. — *Τζέκυ-Κούγκαν* [9Ε]. — *Ρασπουτίν* [9Ε]. — *Μποέρ* [9Ε]. — *Ισπανιόλα* [9Ε]. — *Συρα- νός* [9Ε].

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: *Αντιγόνη* [8Ε]. — *Κων Π. Ξένος* [8Ε]. — *Γόρ- διος Δασμός* [8Ε]. — *Πιτσιρίκος* τού *Άγρινίου* [8Ε]. — *Λεβέντης* [7Ε]. — *Νικόλαος Τόσκας* [7Ε]. — *Άναγεννηθείσα Έλλάς* [7Ε]. — *Σπαθί τού Βουλγαροκτόνου* [7Ε]. — *Νεάνις τού Ιονίου* [7Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Άν- δαλονισία* [20Ε].

Κανείς άλλος άπό τούς μικρούς μας δέν έλαβε μέρος εις αυτόν τόν Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

239^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ.ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1928

ΚΑΙ ΚΑΤ' ΕΠΕΚΤΑΣΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΟΥ 1929

Ό Δάγγειος μās έρριξε πίσω ένα μύνη. Πρδ ένός μηνός δη- λαδή, —τούλάχιστον, — έπρεπε να προκηρυχθ ή νέος Διαγωνισμός πρds συνθεσιν Άσκήσεων διά την Α' Έξαμηνία τού 1929. Τώ- ρα είναι πολύ άργά: δέν θά λά- βαινα έγκαιρος άρετες Συλλο- γές για να δημοσιεύα άπό αυτές Άσκήσεις στά πρώτα φύλλα τού Δεκεμβρίου. Έκτός τούτου, και στόν τρέχοντα 239ον Διαγωνι- σμόν όλοι σχετικώς έλαβαν μέ- ρος, γιατί προκηρύχθηκε τόν Μάιο με προθεσμία τέλος Ιου- νίου, κι' οι περισσότεροι αυτόν τόν καιρό μελετούσαν για έξε- τάσεις. Και ναί μέν έδωσα κατό- πι παράταση τής προθεσμίας, αλλά στό μεταξύ ήθελε ή έπι- δημία και πάλι όλοι μπόρεσαν να στείλουν Συλλογές. Για όλους αυτούς τούς λόγους, δέν προκη- ρύττω σήμερα νέο Διαγωνισμό διά την Α' Έξαμηνία τού 1929, αλλά επεκτείνω, να ποιήμ έτσι, τόν τρέχοντα 239ο, δίνοντας μιά νέα προθεσμία, ώστε να μπο- ρέσουν να λάβουν μέρος σ' αυ- τόν κι' όσοι δέν έλαβαν τότε.

Έννοείται ότι μόνον αυτοί έ- χουν τό δικαίωμα να στείλουν τώρα Συλλογές. Κι' είναι, ύπο- θέτω, κάμποσοι. Γιατί έκτός άπό τούς παλαιούς, πού έμποδισθη- καν τό καλοκαίρι, θά λάβουν μέρος και νέοι συνδρομητά, πού έγιναν μετά την προκήρυξη και συνεπώς δέν ήσαν ούτε τούς όρους, ούτε κών ότι γίνεται Δια- γωνισμός πρds συνθεσιν Άσκή- σεων και ότι άπό τις Συλλογές πού υποβάλλονται κατά τούς ό- ρους, είναι οι Άσκήσεις πού δη- μοσιεύονται κάθε φορά στό φυλ- λάδιο. Και μάλιστα χάριν αυ- τών, τών νέων, έναδημοσιεύω έδω τούς όρους τού Διαγωνισμού πού οι παλαιοί τούς έξερουν... άπέξω κι' άνακατωτά.

1. — Όσοι δέν έλαβαν μέρος στόν 239ο Διαγωνισμό και θέ- λουν να λάβουν τώρα, πρέπει να συνθέσουν, — να κάνουν μό- νοι τους, όχι νάντιγαρουν, — δεκαπέντε ως είκοσι Πνευματι- κές Άσκήσεις, διαφόρων ειδών, είτε σάν αυτές πού δημοσιεύω συνήθως, είτε άλλες δικής των έφευρέσεως (*νέα είδη*). Τη συλ- λογή αυτή των Άσκήσεων των θα τη γράφουν καθαρά, ταχτι- κά, σ' ένα μεγάλο τετραδίο (όσο είναι τό φυλλάδιό μου περιπου), μ' έξώφυλλο, ραμμένο, περιποη- μένο. Στο έξώφυλλο θά επιγρά- φουν: «Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων διά τόν 239ον Δια- γωνισμόν τού τάδε» (όνομα, ψευ- δώνυμο, — άν έχουν — ήλικία, δια- μονή, χρονολογία.) Κι' άπό κά- τω άμέσως θά γράφουν τη Δή- λωση πού θά πω παρακάτω.

2. — Άπό μέσα, κάθε σελίς τού τετραδίου θά είναι κατά μήκος

χωρισμένη σε δύο. Στο ένα μέ- ρος θά είναι γραμμένες οι Ά- σκήσεις, και στο άλλο, άντικρύ στην κάθε μιά, ή λύσις της. Οι Άσκήσεις πρέπει να γραφούν κατ' είδη, με τη σειρά πού δη- μοσιεύονται συνήθως στό φυλλά- διό μου: Λεξιγύφιοι, Συλλαβο- γύφιοι, Στοιχειόγυφιοι, Μετα- γραμματισμοί, Αναγραμματι- σμοί, Αίνιγματα, (γενικώς πρ- ότα οι έμμετρες), έπειτα τά Σχή- ματα (Τρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) έπειτα τάλλα είδη (Κρυπτογρα- φικά, Μαγικά Γράμματα κτλ.) και τέλος Άκροστιχίδες, Φωνηεντόλι- πα, Έλλιποσύμφωνα, Γρίφοι.

3. — Άπό τις 15-20 Άσκήσεις κάθε Συλλογής, οι 5 τό πολύ μπορεί να είναι Γαλλικές διαφό- ρων ειδών (διά τούς Γαλλομα- θείς.) Αυτές μπορεί βέβαια να είναι και πρωτότυπες (άκόμα καλύτερα), αλλά μπορεί να είναι κι' αντιγραμμένες άπό νεότερα γαλλικά περιοδικά (όχι άπό Γαλ- λικά Άναγνωματόρια και Με- θόδους, γιατί αυτές είναι γνω- στότατες.) Αλλά σ' αυτή την περίπτωση ό συνθέτης πρέπει να σημειώνει, κάτω άπό κάθε Γαλλική Άσκηση, άπό ποιά γαλ- λικό περιοδικό την πήρε.

4. Στο έξώφυλλο τού τετρα- δίου, κοντά στόν όνόμα τού, ό δια- γωνιζόμενος πρέπει να δηλώνη την ήλικία του. Αυτό είναι ά- παραίτητο, γιατί οι διαγωνιζό- μενοι χωρίζονται σε *Τρεις Τά- ξεις* αναλόγως τής ήλικίας των και σε κάθε Τάξη άπονέμονται βραβεία χωριστά. (Ίδε τ' Άποτε- λέσματα τού 236ου Διαγωνι- σμού Άσκήσεων στό σημερινό φυλλάδιο.) Όταν, για οιοδήποτε λόγο, δέν σημειώνεται ήλικία στό τετραδίο, ό διαγωνιζόμενος *κατατάσσεται στην Άνωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' άν έχει.*

5. — Στο έξώφυλλο έπίσης τού τετραδίου, εύθως κάτω άπό τό όνομα τού, τό ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει να δηλώνη ό διαγωνιζόμενος άν είναι πρώτη φορά πού λαβαίνει μέρος σέ Δια- γωνισμό Άσκήσεων, ή άν διαγω- νίσθηκε καί άλλοτε, και τί Βρα- βείο τής Α' Έξαμηνίας τού 1929, ήτοι άπό 1ης Δεκεμβρίου. Οι νέοι σονδρομητά, τούς όποιους θά έγγράψετε τώρα με τό Σε- σπάθωμά σας, μπορούν να λά- βουν κι' αυτοί μέρος στό Διαγω- νισμό, άν τούς δώσετε να δια- βάσουν τούς άνωτέρω όρους, και τούς οδηγήσετε και προφορικώς πώς να κάνουν και να στείλουν μιά Συλλογή.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«Αθήναι, 42 δδδς Εφροπίδου τήν 14 Νοεμβρίου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τ' Άπο- τελέσματα τού 236ου Διαγωνισμού Άσκήσεων, καθώς και μιά προκή- ρυξη για να λάβουν μέρος στόν τρέχοντα 239ο όσοι δέν πρόφτασαν να στείλουν Συλλογή τό καλοκαί- ρι. Την προκήρυξη αυτή άς την

προσέξουν προπάντων οι νέοι συν-δρομητά, για να μάθουν πώς θά μπορούν να στείλουν Άσκήσεις, πράγμα πού δέν τόξε- ραν ως τώρα και μού έστειλαν σε χαρτάκια, ή στο ίδιο τους τό γράμ- μα, πότε ένα Αίνιγμα και πότε ένα Γρίφο... Στο έρχόμενο φυλ- λάδιο, τελευταίο αυ-ού τού τόμου, θά δημοσιευθούν τάποτελέσματα τού Διαγωνισμού των Ψευδωνύμων τού 1927 κι' ή προκήρυξη τού νέου για τά Ψευδώνυμα τού 1928.

Για τό νέο μου μνηστέριμα «ΣΠΟΥ ΝΑ ΒΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ...» δέν είχα τόπο να σας πω πολλά την άλλη φορά. Είναι κι' αυτό σάν τη «Σμιά τού Πύρ- ρου», τού ίδιου είδους μνηστέρι- μα, άλλ' άκόμα ωραιότερο, ποιη- τικώτερο, συγκινητικώτερο. Μιά μέρα, μιά φτωχή μητέρα, με τό κοριτσάκι της, πήγε σ' ένα Έ- δραστο να ζήτηση χρήματα, λέγον- τας ότι θά πού τό επέστρεψε άμέ- σως. Θάφινε μάλιστα, ως ένέχυρο, τό κοριτσάκι της, κι' όταν θά γύ- ριζε, με τά χρήματα, θά τού παί- ρνε... Ό Έδρατος τής τάδωσε, ή μητέρα έφυγε, αλλά δέν έναγύρι- σε. Έτσι τό κοριτσάκι μένει σά χέρια τού Έδρατού, με τη μητέρα του χαμένη... Και τά χρόνια περ- νούν, κι' ό Έδρατος σιγά-σιγά ά- γαπώ τό κοριτσάκι έναινο σά δικό του, και πολλά πράγματα συμβί- νουν, ως πού να έναγύριθ ή μη- τέρα και να τελειώση τό μυστέ- ρημ με μιά ώρα κι' άπρόσπη λύση. Θά σας άγαπήσω πολύ, πολύ...

Αυτό είναι ένα μνηστέριμα γαλ- λικό. Όσο για τό ελληνικό τού κ. Ξενοπούλου, επιγράφεται «ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ» κι' είναι μιά πολύπλοκη ιστορία πού συμβαίνει στην Έλλάδα, όμοια άπών-κάτω μ' ένάκινη τού «Χω- ρίς Οικογένεια» τού Μαλό: Ένα παιδί, άπό καλή οικογένεια, τό κλέβουν άγνωστοί, — Γύφιοι ίσως, — και τό παρτιούν μακριά από την πατρίδα του, στην έκκλητή έδος χωριού. Έκει τό παίρνει και τό μεγαλώνει ένας μικράκος. Έ- πεται, επειδή τό παιδί έχει ώραία φωνή, τό παίρνει μαζί του ένας πλανόδιος μουσικός και μικροβι- αέρχης. Έτσι τό παιδί γυρίζει δ- λή την Έλλάδα. Κάποτε, στην Κέρκυρα, σάφει τη ζωή ένός κυ- ρίου, ένός άγνώστου, πού είναι ό ίδιος ό πατέρας του. Άργότερα, ή τύχη τών φέρνει, ως διηρέτη, στό σπίτι του, σάς Αθήνας. Κι' έτσι πιά γίνεται ή άναγνώριση με τούς γονείς και με τάδελφια. Έ- ται τό παιδί αυτό, τό έκθετο και όρφανό, βρίσκεται με τρεις οικο- γένειες, πολύ διαφορετικές, μά τό ίδιο αγαπητές του: την οικογέ- νεια τού θετού πατέρα του στο χω- ρίο, την οικογένεια τού πλανόδιου μουσικού, πού έχασε, περιπλανή-θηκε κι' έργασθηκε μαζί της τόσα χρόνια, και τη δική του... Είναι μεγάλο και ώραίο μνηστέριμα, και συγχρόνως μιά περιήγηση σ' όλη την Έλλάδα. Δέν έξρω όμως άκόμα άν θά τό δημοσιεύω τώρα ή άργότερα, γιατί πρέπει πρώτα να λυθ ή ζήτημα των εικόνων. Θά χρειασθούν, βλέπετε, πολλές ει-

κόνες πρωτότυπες, ελληνικές. Και δέν έξρω άκόμα πούς ζωγράφος θά μπορούσιν να μου τις κάνει κι' ως πό... Σας θυμίζω τά ψευδώνυμά σας. Όσοι θέλεις να διατηρήσετε τό ί- διο ψευδώνυμο πού είχατε φέτος, πρέπει να τό άναγεώσετε, μαζί με τη συνδρομή σας, ως την 31 Δε- κμβρίου. Άργότερα ίσως τό βρί- σκατε, ίσως τό χάνατε.

Και μιά άναγκαστική σύσταση: Να ζυγίζετε στό Ταχυδρομείο ό,τι μού στέλνετε και να βάζετε σωστά τό γραμματόσημο πού χρειαζεται. Καθεμιά μου φέρνουν γράμματα και χειρόγραφα πού είναι επιθυρη- μένα με τό πρόσιμο τού γραμμα- τοσήμου πού λείπει. Έννοείται ότι δέν τά δεχόμαι, γιατί πού να πλη- ρώνω τόσα λεπτά! Κι' ό ταχυδρόμος τό παίρνει πίσω για να τ' άφήση στό Ταχυδρομείο για πάντα. Σας συμφέρει αυτό; Δέν τό πιστεύω. Γι' αυτό να προσέχετε.

Τώρα για τό «Πένταθλο». Είδη- τε μιά άπρόσχημη πού έκαμν κι' έ- γώ; Χωρίς να θυμηθώ και να συλ- λογισθώ ό,τι ή προθεσμία τού Πεν- τάθλου είλες παρταθεί ως την 30 Νομβρίου, έδημοσιεύα τις λύσεις των Άσκήσεων τού 35ου φυλλαδίου με τη σειρά τους, ένώ έπρεπε να τις δημοσιεύω μετά την 30 Νο- εμβρίου. Μού τό έγραψε μάλιστα κι' ό καίμενος ό *Νάρκισσος*, σ' ένα γράμμα του πού μού έγραψε κι' άλλα πολλά, και πάλι, δέν έξ- ρω πώς, δέν τό πρόσεξα! Τι θά γίνη λοιπόν; Όσοι έστειλαν τό «Πένταθλό» τους πριν να δημοσιευ-θούν αυτές οι λύσεις, πού άποτε- λούν έν' άπό τ' Άγωνίσματα, θά παραδεχθούν συναγωνιστές πού, ό- πως έχουν άκόμη τό δικαίωμα, θά στείλουν μετά τη δημοσίευση; Ό- χι, βέβαια... Να όρίσω τού «Πέν- ταθλο» άλλου φυλλαδίου Άσκήσεις, πού οι λύσεις τους θά δημοσιευ-θούν μετά την προκήρυξη; Δέν δ- πύρχει καιρός. Όστε, κατ' άνάγκη, ή προθεσμία τού «Πένταθλου» σταματά στις 10 Νοεμβρίου.

την ήμέρα δηλαδή πού κυκλοφόρη- σε τό φυλλάδιο με τις λύσεις τού 35ου. Έως τώρα, έχω λάβει άπαν- τήσεις πού έρθασαν ή ξεκίνησαν πολύ πριν άπό την ήμέρα εκείνη. Δέν θά δεχθώ άλλες, παρά ένάτινες πού θά έδω και θά βεβαιώθ — άπό τη σφραγίδα τού Ταχυδρομείου κτλ. — ότι ό άγωνιστής τις έστειλε πριν λάβη τό 50ο φυλλάδιο τής 10 Νοεμβρίου. Δέν υπάρχει άλλη λύσις!

Διότι, με μεγάλη απόλαυση διάβασα τό γράμμα σου με τις έν- τυπώσεις άπό την πρώτη γνωριμά- των Άθηνών. Αλλά τί λές; Αλλά μένεις ως τά Χριστούγεννα και δέν θά βρής καιρό και... θάρρος να μ' επισκεφθής! Δέν τό πιστεύω και... σε περιμένω. Ζήτησε μά- λιστα να έλθς και τόν κ. Φαίδω- να, πού τού διειδίθασα και τά συλ- λογητά σου για τό θάνατο τής μητέρας σου, και τά συχαρητή- ριά σου για τη θυμασία Έπι- σολή πού άπέφρασε στη μνήμη της. Θά είδες τά Νέα τού 1929 και θά είσαι βέβαια κατευχαριστη- μένη.

Ό καίμενος μου ό *Αετιδεύς*...

Τόσο πολύ αγαπή τον κ. Φαίδωνα και τόσο συγκινήθηκε με την 'Επιστολή του για το θάνατο της μητέρας του, ώστε δεν μπόρεσε να κρατήσει τα κλάματα. Κι' ύστερα, που η μητέρα του ζήτησε να διαβάσει κι' αυτή την 'Επιστολή, δεν μπόρεσε, γιατί από τα δάκρυα, «τα στοιχεία είχαν γίνει θολά»... 'Υστερα κάθισε κι' έγραψε ένα πολύ ωραίο, αληθές, γράμμα στον κ. Φαίδωνα. Τού το δώσω, και βέβαια ο κ. Φαίδων θα τον ευχαριστήσει. 'Α, τί καλά κι' ευχίστατα παιδιά που έχω!..

'Επιτέλους, 'Ινδιάνα, έδωξες (για να μεταγερισθώ κι' εγώ τη συνηθισμένη σολοινη, μα τόσο πιά έκφραση φράση) να μου γράψω! 'Εδωξες δηλαδή να περάσω κι' εγώ δεν ξέρω πόσο κυνός... Φαίνεται ότι η γλύκη της πατρίδας σ' έκαμε να με ξεχάσεις. Χαίρω όμως πολύ που με ξαναθυμήθηκες κι' έλπιζω να μου γράψης τώρα συχνά. Περαιτέρω της: **Κασσιόπης.**

Τά 'Ιδια κι' η **Νεφέλωδης Ψυχή.** Είχες να μου γράψης καιρούς και ζαμάνια. Και το χειρότερο, ήρθε εδώ στην 'Αθήνα το κλοκαίρι, —και τί ώρα κι' μου περιγράφει τη διαμονή της! — εκάθισες δυο μήνες και... δεν έδωξες να έρθω να με ιδώ. 'Ω, θά τη μάλωνα πολύ γι' αυτή την ατομία, αν δεν μου έγραφε ή ίδια πώς το μετανοίωσες πικρά (άκοψ, **Διλάνα**;) — Τό έτος της 'Νέας 'Εστίας» αρχίζει την 1 'Ιανουαρίου (το τρίτο της είναι) κι' η συνδρομή 140 δρ. ή έτησίαν και 75 ή εξάμηνη. Μπορεί ν' αποκαθί και στον κ. Ξερόπουλο, Εύριπιδου 42, ή στον κ. Ι. Δ. Κολλάρο, εκδόστη, Σταδίου 50.

Ωριάς 'Επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι εξής: **Μικρός Δόρδος, Βαλέντια, Τζίνα, Πριγκίπισσα Δολόττα, Σεμίραμ, Κόρη της Διαπλάσεως, 'Ελιάνα, Χαδιάρα, Ντόριαν και Φοιτητής.** — Στο έρχόμενο θά του; απαντήσω.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: **Ισπανιόλαν** (όχι, οί 'Ισότιμοι τίποτε άλλο δεν μπορούν να πάρουν από τόμους της Β' Περίοδου με την ανάλογη έκπτωση) **Νίτσαν Βουζοναρά** (αξήταν όλα περατικά και δεν πειράζει' ευχαριστώ πολύ!) **Γόρδιον Δεσμύδ** (σ' όλα σου άπαντώ, δεν πρέπει να είσαι τόσο άπαιτητικός, γιατί δεν έχω, βλέπεις, μόνο σένα' ευχαριστώ για την «ιστοριούλα», αλλά οι εικόνες είναι χρωματιστές και δεν δημοσιεύω τέτοιες: να σου την επιστρέψω δεν μου είναι πολύ εύκολο' σημείωση των Εδσημων σ'ς θά μου στείλετε τώρα, αφού λάβετε και το 52ο φυλλάδιο) **Μυροχάρτην** (καλό είναι' άλλη φορά όμως αύτα να μου τα γράψης χωριστά, σ' άλλο φύλλο χαρτί, όχι μαζί με το γράμμα) **Αλεξανδρινό Διαπλάσπουλο** (έστειλα' ο κ. Ε. σ' ευχαριστώ θερμά) **Ακανίαν** (έστειλα 6 τετράδια προς εξέφληση' είδες ότι αύτα λίγο τη συνδρομή, όπως το

έκρινες δίκαιο, αλλά και διπλάσιάζω σχεδόν το φυλλάδιο' ώστε μάλλον την ελαττώνω...) **Γιάννην Κισκήραν** (καλό το ποίημα, κι' ό τίτλος έτσι θά μείνη' το φύλαξα να το δημοσιεύσω) **Όρφανούλαν** (μήν παρεξηγήσης που δεν σου άπαντώ έκτενώς' ό τόπος μου λείπει' είδεμή το γράμμα σου μ' ευχαρίστησε πολύ και δεν είμαι καθόλου θυμωμένη...) **Λάφι της 'Αρτέμιδος** (ναί, είδες τί ώρα κι' που ή'αν, στη «Σκιά του Πύργου», αυτή ή σκηνή της άικηγορίας πετέρα και κόρης; και το τέλος, βλέπεις τώρα, είναι πολύ έκνοποίητικό) **Ιβάναν** (μού άρσες το γράμμα σου, αλλά με πόσο κόπο το διάβασα! σέ παρακαλώ, άλλη φορά γράψε μου πιο καθαρά, με πιο μαύρο μελάνι) **Βωμόν της Δευτεριάς** (να σ'ς ζήση το καινούριο άδελφάκι και να μοιάση του **Αστραπόβροντου** που του εύχομαι καλή πρόσδο) **Μυρόλουστην** (πραγματικώς, ή Σελίδα μας βρίσκεται τώρα σέ μεγάλη άκμή και χαιρώ που το παρτήρησε' άς τα τά περιδικάνα! θά πάψω κι' αύτό, όπως και τ'άλλα, έπως κι' όλα' όχι 50 χρόνια, αλλά ότε 50 έβδομάδες δεν ζουν αύτά...) **Λατάναν** (έστειλα 3δον φύλλον και 2 τετρ.) **Αλεξανδραν Παπλωματά** (έλαβα, ευχαριστώ' είδες τί γίνεται το δωδεκάσελιδο...) **Μαγαμένην Γαζιάν** (καλώς ήλθεσ!) **Θεοφάνην Γαβριηλίδην** (έγκάρδια συλλογητήρια) **Σμαράγδαν Ζούλια** (έλαβα' ευχαριστώ για όλα) **Τώνην Μονάχην** (όχι, τώρα δεν προφταίνετε' ή Π. δεν έχει ψευδώνυμο, ούς ή Α.) **Ξάνδιπον, 'Αφρισμένο Κύμα, Μοσχομάγκαν** κτλ. κ.λ.

Μαρίαν Κορυπά, Περιπλοκάδα, Κ. Κούμολον, 'Ηβην. 'Ιω. Μ. Ταρουδάκη (έστειλα). **Είς όσας** έπιστολάς έλαβα μετά την 13 Νοεμβρίου θ' άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.
Αι λύσεις δέκται μέχρι 17 'Ιανουαρίου.

761. Λεξιγραφος

Στή ράχη ενός γαιδάρου
Εφόρτωσα ένα γράμμα
Κι' άπόρησα που εύθης
Είδα να γίνη έμπρός μου
Τόσο μεγάλο θάμμα:
Μιά πόλη της Γραφής!
Μίμης Πρώτος

762. Στοιχειόγραφος

Μιά χώρα που γνωρίζω,
Τήν άποκεφαλίζω,
'Αλλά δεν τη σκωτώνω:
Τήν κουρελιάζω μόνο.
Μίμης Πρώτος

763. Μεταγραμματισμός

Κάποιος ληστής άρχαίος,
'Ο τρόμος και το δέος
Του κάθε διαβάτου,
'Αλλάζει άπ' τόνονά του
Μονάχα ένα του γράμμα
Και γίνεται έν τῷ άμα...
— Σάν τί έσείς νομίζετε; —
Του έθνους ευεργέτης,
Κάθε καλού ήγέτης,
Και έτσι εξαγνίζεται!
Μεγάλη 'Ελλάς

764. Αναγραμματισμός

Των 'Εβραίων βασιλιάς
Μπέρδεψε τὰ γράμματά του,
Και τὸν παίζει πιά ό βοσκός,
Βόσκοντας τὰ πρόβατά του.
'Αφρισμένο Κύμα

765. 'Εξάγωνο

Δυό «στοιχεῖα» στήν αρχή,
Κάποιος που έχτισε μιὰ πόλη,
'Επειτα ωραίο φυτό
Κι' ένας «γιός» άπ' τη Γραφή...
Φτάνουν για νά φτιάσεν' όλοι
Τὸ 'Εξάγωνο αυτό.

'Αφρισμένο Κύμα

766. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = 'Αρχ. ποιητής.
2 5 4 3 8 = 'Οδόντων...
3 5 4 3 8 = Φρικτός!
4 5 6 3 8 = Κερασφόρος
5 3 4 4 3 8 = 'Αγιός, μὰ όχι ό
6 2 5 3 8 = 'Επίθ. [Σάββας
7 5 6 7 3 8 = 'Αριθμητικόν
8 2 6 5 6 3 8 = 'Αστήρ άπλανής
Κόρη των 'Αθηνών

767. Μικτόν

πλς - αο - λγ - αωοι
(Βυζαντινή παροιμία.)
Κόρη των 'Αθηνών

768. Γρίφος

α α 1 δι
εκ ας τον! τιδ ευ ήν.
α α
Μάγισσα

Διά τους Γαλλομαθείς

769. Enigme

Cinq voyelles, une consonne
En français composent mon [nom].
Et je porte sur ma personne
De quoi l'écrire sans crayon.
Νεράιδα του Βασπόρου

770. Inscription

S F L E R L E
L I E T E R T
Νεράιδα του Βασπόρου

(“Ολαί αί άνωτέρω 'Ασκήσεις ελήφθησαν από βραβευθείσας ή έκτός Διαγωνισμοῦ Σλλογὰς του 236ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν 'Ασκήσεων, τοῦ ὁποῦο σημῆρον δημοσιεύονται τ' Αποτελέσματα.)

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 36

547. 'Ενδύω (έν, δύο...) — 548. Πανί (πᾶ, νή...) — 549. Σκύρος - Σύρος. — 550. Σπίνος-σχίνος.

551. Σ Σ Σ Σ Σ Ν

Α Ε Υ Α Ι Α Υ Ρ Α Ν
Α Ρ Α Ρ Μ Ο Ν Ι
Α Ε Σ Σ Σ Σ

552. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (άπών, Πέλα, όπλον, Λάπων, έπάνω, ώόν.) — 553. Κίνα (ΚιΚΗ, ΝΑ...) — 554. ΧΕΛΙΔΩΝ (Χίος, ΝΕφον, Σόλων, Φωκίς, 'Αφροδίτη, 'Απόλλων, 'ΙουστιΝιανός.) — 555. Τόνα χέρι νίβει τάλλα και τὰ δυό το πρόσωπο. — 556. 'Η ζωή δεν είναι μυθιστόρημα. — 557. L'avenir. — 558. On a souvent besoin d'un plus petit que soi. — 559. A bon chat bon rat.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἄπλᾳ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ ταῦτα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 και μετὰ ταῦτα δρ. 1.

Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
'Η προπληρωμή είναι ἀπαραίτητη.

[ΚΗ' — 846]

Αναλλάσσειεν Μ. Μυστικά με ὅλους ἐς Πριγκίπισσα Ραπανάκι, Κάμεν Σόλβα, δέχεσθε; Στέλλετε διπλά. Δίσις: Μαρίαν Τσακίρη 'Ασβεστοχώριον (Θεσσαλονίκης).

Σεμίραμς

Όμορφη Κευκλίτσα

[ΚΗ' — 847]

Υβόννη, ὁλόθερμα ευχαριστῶ γιὰ τίς εὐχάς σου.

[ΚΗ' — 848]

ΟΝΤΟΡΙΑΝ ἀφίνοντας τὸν Διαπλάσσοιο Οὐ πῶς τὸν λῶπ — ὕστερα ἀπὸ 13 χρόνια πούῃσεν μαζί του, στέλνει σ' ὅλα τ' ἀδέλφια τὸν πῶν θερμὸ χαιρετισμὸ.

[ΚΗ' — 849]

Στὴν ἀγαπημένην μου Γενεβέφα γιὰ τὴν γιορτὴ τῆς ἡμέρας καρδιόδωγες εὐχάς.

[ΚΗ' — 850]

Ευνοπούλι έστειλα (δεν έλαβες; Πούλια, έχεις δικίον' σου γράφω.

Λατάνια

[ΚΗ' — 851]

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ. Βαλέντια: Μάτια μαύρα ὁλόγλυκα, γεμάτα καλοσύνη κι' ἐξυπνάδα. Μαλλιά ἐβένια, στόμα φλόαρο πὸ πάντα γελαί. Μιλάει Γαλλικά, Ἀγγλικά. 'Εχει χρυσή καρδιά, είναι τὸ πῶ ἀξιάγαπτο κορίτσι τοῦ κόσμου. 'Αχ, Γκι... Sorolop? 'Εγὼ ναί.

[ΚΗ' — 852]

Μαρία Κατζουράκη, ἐπὶ τῇ ἐπετειῇ τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς σὰς σὰς εὐχομαί ἐτὴ πολλά και εὐτυχί.

[ΚΗ' — 853]

ΜΙΜΟΖΑ, ὅχι, δεν είναι (ή) Πανταχού Παρών. (ΚΗ' — 794) ἄντι Φυσικομαθηματικῶν γράφτηκε 'Ιατρικῆς.

Τρελλό Φοιτητάκι

[ΚΗ' — 854]

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ, συγκαλητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία και χίλιες εὐχάς γιὰ τὴν καλὴ πρόσδο στὴ νέα φοιτητικὴ ζωή.

Τρελλό Φοιτητάκι

[ΚΗ' — 855]

Αναλλάσσω με ὅλες — οὐς Μ. Μυστικά Δίσις: Δημήτριον 'Αρχιμύδον, Βασιλίσσης 'Αμαλίας 18, Κηφισιάς. Νά περιμένω;

ΕΙΦΟΜΑΧΟΣ

[ΚΗ' — 856]

Εκοικλώματα. — Κρεολή — Κλαυδιανού, — Ταναγραίτα — Κυρηνουπόλου, Μελαχροινούλα — Καίτη, 'Απαρλλις — Κερασφόρου, Ζοεφίνα — Κακκαία, 'Ιζόλδη — Χαλδάκι.

(Επεται συνέχεια)

Αγροπέλη, Χρυσάνθεμον, Πηλιορείτικο Κεράσι

[ΚΗ' — 857]

Χρυσή Πεταλούδα — Άννα Δεσπνή, Τανγανοπούλα — Αλεξ. Σαμαθράκη, Δεσποινίς 'Υπαστυνόμος

[ΚΗ' — 858]

Αναλλάσσω κάρτες κινηματογραφικῶν ἑστέρον με ὅλες τίς Διαπλάσοπούλες. Δίσις: Βουκορεστίου 24, 'Αθήναι.

Δεσποινίς 'Υπαστυνόμος

[ΚΗ' — 859]

Μεσοκέ, δυστυχῶς δεν έλαβα: ξαναστέλλε στήν (ΚΗ' — 714).

Γενναία Σπάρτη

[ΚΗ' — 860]

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Η δι' ὅλους ἡμέρον ἀπαραίτητος γαλλική γλώσσα διδάσκειται ἄρτιος, εὐμεθόδως και οἰκονομικῶς. Πιπίνου 5-8 (Στάσις Ἀγγελουπόλου). Συνιστάται θερμῶς και παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοαφικνουμένους φοιτητάς και σπουδαστάς.

Μη λημονεῖτε πὸς καθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται και με μιὰ τυπωμένηταινία, ἀπ' αὐτὲς πού σὰς στέλλομεν τὸ φύλλο καθε ἐβδομάδα.
